

11-2. sz. felcsaruka

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8. 1924. MEGJELENIK MINDEN NEGYEDÉVBEN. 2. szám.

Isten munkájának befejezése.

Daniella A. G.

Isten szándékának a világban való keresztülvitelét a biblia az Ur munkájának nevezi. Ezen munkáról mondja Jeremiás próféta: «Jőjjetek és beszéljünk el sionban az Urnak, ami Istenünknek műveit.» Jer. 51, 10; 48, 10. Timoteus munkájáról szólva, Pál apostol kijelenti: «... az Urnak dolgát cselekszi, amiként én is.» 1. Kor. 16, 10.

Ne feledjük el soha sem azt az igazságot, hogy az Ur munkája nem emberektől, hanem Istentől van. Isten a megalapítója ezen munkának. Ez a munka mindenkoron Isten felügyelete alatt állott és — áldassék érte szent neve, — ugyancsak ő fogja azt dicsőségesen befejezni. Az emberi feladat ellenben az, hogy Istennel együtt dolgozzék ezen szent munka előbbrevitelében.

Isten munkája nem más, mint az evangéliumnak az egész világon való hirdetése. Ez a munka magában foglal mindent, ami lehetővé teszi, hogy az evangéliumot a bűnösöknek hirdessük. A munka Krisztus végtelen áldozata, a szent angyalok fáradhatatlan munkássága s Jézus követőinek szeretetteljes fáradozása folytán vált lehetővé és halad előbbre. Ez egy felette nagy munka, a legfontosabb az egész világon. A legnagyobb emberi tervek és vállalkozások mind semmik lesznek, ha Isten munkájához hasonlítjuk őket, ha azt kutatjuk, hogy mennyiben járulnak hozzá az emberiség javának és üdvösségének előmozdításához. Az emberi vállalkozások csupán erre a világra vannak korlátozva, holott az Ur munkája kiterjed az eljövendő világra is.

Krisztus földi élete volt a legvilágosabb ki nyilatkoztatása annak, hogy mit is jelent Isten munkája az emberek között. Midőn munkáját megkezdte, így szólott: «Az Urnak Lelke van

énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és vakok szeméinek megnyílasát, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat.» Luk. 4, 18.

Midőn áldásdús tevékenységét megkezdte, így szólott tanítványaihoz: «Nekem annak dolgát kell végeznem, aki elküldött engemet, amig nappal van, mert eljön az éjszaka, mikor senki sem dolgozhat föbbé.» «Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát, aki engem elküldött és hogy munkáját elvégezzem.» Lásd Ján. 9, 4; 4, 34. Földi munkájának befejezésekor így szólott Jézus Atyjához: «Elvégeztem azt a munkát, melyet rám bízál, hogy megcselekedjem azt.» Lásd Ján. 17, 4. Nyilvánvaló, hogy Isten munkájának az a célja, hogy az emberekkel megismertesse a kegyelem evangéliumát.

Isten munkája Éden kertjében vette kezdetét akkor, midőn először hirdettetett Ádámnak az evangélium. Ez a munka kiterjedt a földkerekség minden nemzetségére. Sok akadállyal kellett megküzdenie, sok krízisen ment keresztül. Így a többek között a vizözön, az egyiptomi kivonulás, a babilóniai fogság, Jézus eljövetele alkalmával, a sötét középkorban és a reformáció századaiban. Azonban Isten munkája győztesen került ki mindezen krízisekből. Egyetlen napra sem szünt meg ez a munka s ma is van egy élő közösség, van egy nép, amely sietteti Isten örök céljának megvalósulását.

Ez a munka nem folytatódik az örökkévalóságig. Egyszer befejezést kell neki nyerni. Isten kijelenti: «Mert a dolgot bevégni és rövidre metszi igazságban, mivel rövidesen végez az

Ur a földön.» Róm. 9, 28. A történelem folyamán a különböző munkások a nagy mű egy részét már rég befejezték. Így Pál apostol kijelenti, hogy elvégezte a futást, és Jézus maga is kijelentette, hogy elvégeztem azt a munkát, melynek elvégzését rám bízta. Lásd 2. Tim. 4, 7; Ján. 17, 4. Végül pedig eljön az a nap, melyen az egész nagy munka maga befejeztetik.

Valamely munkának a legfontosabb szakasza a befejezés. Nagyon fontos a megkezdése és a sikeres folytatása is valamely munkának, de az egészet mégis a sikeres befejezés koronázza meg. Az evangéliumi munka befejezése lényen a világ legnagyobb vállalkozásának a megkoronázása.

Önkéntelenül is azt kérdezzük, mikor és hogyan fejeztetik be ez a munka. Isten szava világosan és határozottan felel meg e kérdésre: «A hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd akkor elvégeztetik az Istennek titka, amint megmondotta az ő szolgálóinak, a prófétáknak.» Jel. 10, 7.

Isten munkájának elvégzésére nézve ezen bibliai kijelentésből ha három különböző és nagyon fontos tényt tudunk meg. Ezek a következők: 1. a hetedik angyal szavának napjaiban, mikor trombitálni kezd, 2. akkor elvégeztetik Istennek titka, 3. amint megmondotta az ő szolgálóinak a prófétáknak. Ezen három közül pedig a legfőbb kijelentés ez: «Akkor elvégeztetik Istennek titka.»

Mi képezi Istennek ama titkát, amely elvégeztetik? Ez az evangélium. Ezt a szentírás számos helye világosan kijelenti. A Róm. 16, 25-ben az evangéliumról, a Krisztusról szóló prédikálásról s Istennek titkáról ugy beszél Pál apostol, mind egy és ugyanazon dolgokról. Ef. 3, 3. 4-ben ugyanez az apostol kijelenti, hogy Krisztus titkát kinyilatkoztatás által ismerte meg. A galátziabeliekhez írt levél első fejezetének 11. 12. versében azután kijelenti, hogy Krisztusnak ama titka, melyet kinyilatkoztatás által ismert meg, az evangélium.

Imé az Írás minden kétséget kizáró módon jelenti ki, hogy Istennek titka nem más, mint a Krisztusról szóló evangélium. Tehát ennek folytán az is világos, hogy Istennek az a titka, amelyről Jánosnak kijelenti az angyal, hogy bizonyos időn belül befejeztetik, az evangélium.

Mikor történik ez? «A hetedik angyal szavának a napjaiban, midőn az trombitálni kezd.» Akkor fejeztetik be az evangéliumi munka. Mit jelképez a hetedik angyal? Mikor kezd el trombitálni? Meddig trombitál?

Az a hetedik angyal, akiről itt szó van a Jelenések 8. fejezetében említett hét harsonázó angyal közül az utolsó.

A hetedik angyal trombitálása alatt nagy események mennek végbe. Azok közül, miket a jövendölések megemlítenek, néhányat itt felsorolunk: 1. Megharagudtak egymásra a népek s haragjának ideje elérkezett. 2. A halottak ideje, hogy megítéltessenek. 3. Isten titka bevégeztetik. 4. E világnak országai a mi Urunké és Krisztusé lettek. Lásd Jel. 10, 7; 11, 15—19. A hetedik angyal harsonafúvásának idején érkezett el a halottak megítélésének ideje.

Ezen kijelentés alapján könnyen és határozottan megállapítható az az időpont, midőn a hetedik angyal trombitálni kezd. Tehát 1844 őszén, a 2300 év elteltével érkezett el a halottak megítélésének ideje. Ezt Dániel 8, 14. jövendöléséből tudjuk. Ez a jövendölés kijelenti, hogy Krisztus ezen évben lép be a mennyei templom szentek szentjébe, hogy engesztelést szerezzen népe számára. Az engesztelés a szentély megtisztítása, ami a halottak megítélését is magába zárja. Ezzel egyértelműen mondja János, hogy amidőn a hetedik angyal megfújja trombitáját, «megnyilatkozik Isten temploma a mennyben és látható lett szövetségének ládája.» Jel. 11, 19. Ily módon megnyilatkozott Isten népe előtt az a legszentebb mennyei hely, ahol Krisztus mennyei szolgálatát végzi, miközben mindenki felett megtartják az ítéletet Isten törvényei értelmében.

Így hát megállapítottuk, hogy mikor kezd el trombitálni a hetedik angyal és mikor végeztetik be Istennek titka, az evangélium. Mindez 1844 őszén történt. Tehát már 79 éve élünk a hetedik angyal harsonafúvásának napjaiban s az evangéliumi munka befejezéséhez közeledik. S a munka csak akkor fejeztetik be, midőn a föld minden birodalma a mi Urunké és Jézusé lesznek, midőn az istentelenek megsemmisülnek s az igazak elveszik örök jutalmukat. Krisztus visszatérése után csak

ezer évre semmisülnek meg a gonoszok s veszik el az igazak örök jutalmukat az új földön. Ma tehát még csak a kezdetén vagyunk annak az időnek, midőn a hetedik angyal megfujja harsonáját. Oh mily ünnepélyes tény, hogy már 79 éve foly az evangéliumi munka befejezése.

Most az a kérdés merül fel: Mily eszközök által hogyan fejezhetjük be az evangéliumi munkát? Két hatalmas erő közelíti el ezen munka befejezését, az egyik Krisztus szolgálata a mennyei templomban, a másik pedig az utolsó üzenetnek a gyülekezet által való hirdetése.

Amint tudjuk, Krisztus 1844-ben lépett be a mennyei szentek szentjébe, hogy ott Isten a győzedelmesek számára engesztelést szerez-

zen. Ezzel egyidejűleg meg végbe az ítélkezés is, midőn mindenki ügyét megvizsgálják és véglegesen lezárják. A földi szentély megtisztítása zárta le az egész évi szolgálatot. A mennyei szentély megtisztítása hasonlóképpen lezárja Krisztus főpapi szolgálatának folyamatát, melyet az elveszett világ érdekében végez. Midőn ezen munka lezáratik, befejezést nyer Istennek titka, ami az evangéliumi munka lezárását jelenti.

Midőn 1844-ben Krisztus megkezdte ünnepélyes munkáját, kezdetét vette ama hármasszólyali üzenet, melyről Jel. 14, 6—14. szól. Az üzenet azzal a felszólítással kezdődik: Féljétek Istent és néki adjatok dicsőséget, mert eljött ítéletének ideje. S a következő látomással zárul le: Látám és imé egy fehér felhő,

Jelszavunk 1924-re:

Minden magyarul beszélő adventista család
és
minden egyedülálló adventista rendelje meg az

„EVANGÉLIUMI MUNKÁS“-t
a traktátkezelőnél

amelyen ült vala hasonló az ember fiához, kinek fején korona s a kezében egy éles sarló volt.

Ez a hármasszólyali üzenet az örök evangélium. Ez az az evangélium, melynek hirdettetnie kel a földön minden népnek, nemzetnek és ágazatnak bizonyosságul minden lélek számára. S az Irás különösen kiemeli azon igazságot, hogy ezen evangéliumnak az egész földkerekségén hirdettetni kell s csak azután jöhet el a vég. Máté 24, 14.

Midőn Krisztus a befejező munkát megkezdte, Isten egy oly népet támasztott, amely ezt az egész világgal közölte. Csodálatos volt mindennek az előkészítése. A nyugati, civilizált népek csodás haladást tettek a tudományos haladás minden terén. A közlekedési vi-

szonyok annyira javultak, hogy az egész világgal könnyen lehetett az igazságot közölni. Az európai népek megismerkedtek távoli földrészek pogány lakóival, akikhez lelkes misszionáriusok mentek, kik az illető népek nyelvét megtanulták. Mikor ily módon már kellőképen elő volt készítve a talaj, megjelent a nép, amely a befejező munkát elvégzi.

És ez a nép — megindultan mondom ezt, — mi vagyunk. Isten munkájának a befejezése a mi magasztos és szent kötelességünk. Nagy felelősséggel, de nagy dicsőséggel is jár ez a feladat. Ez a gondolat töltse be lelkesedéssel szívünket. A nekünk adott feladathoz hasonló még soha sem adatott embereknek. Régente utódaik folytatták az egyes megbízatásokat. Ma Isten népe maga fejezi be a rábizott mun-

kát s azt csak az Urnak adja át megjelenése alkalmával.

Ez egy oly különös munka, amelynek meg van a maga magasztos célja. Ehhez hasonló mozgalom nincsen a világon.

Isten műve befejezést nyer ezen nemzedék napjaiban. Ezt Isten kijelentette s ő nem hazudik. Ég és föld elmulik de Isten szava meg nem változhat. Luk. 21, 33. Bizodalommal várhatjuk a véget. A látomás bizonyosan eljön és nem hazudik. Ha késik is, várj rája, mert eljő és nem marad el. Habakuk 2, 3.

A munka befejezése minden erőnket és minden tulajdonunkat igényeli. Szüksége van teljes szeretetünkre, adományainkra és minden erőnkre. Segítsen az Ur, hogy ne legyünk szükkeblűek ezen magasztos munka végzésében. Kérjük az Urat, hogy mosson bennünket tisztára bűneinktől, hogy árássa ránk Szentlelkét és töltsse be kettős mértékben szeretetével szívünket.

Oh igyekezzünk a dolgokat úgy látni, ahogy Isten is látja azokat. Oh siessünk a bűneikben elpusztuló emberi lelkekhez a misszióterületekre s engedjük oda gyermekeinket is. Oh adjuk meg lelkiismeretesen a tizedet mindarról amit nekünk az Ur ajándékozott. Ajánljunk fel minden felesleges anyagi tulajdonainkat az Ur munkájának előmozdítására, amely munka oly nagy örömet szerzett a mi szívünknek.

Kicsoda kész ma kezét felajánlani az Ur szolgálatára? 1. Krón. 29, 5.

Saltban Keletjordanországban.

December 26-án délelőtt gyönyörű időben indultunk el autóval, amelyről ismét arab üzletbarátaink gondoskodtak, Gileád hegységében, körülbelül 80 km. távolságra Jeruzsálemtől. Az örmény kocsivezetőn kívül egy görög és egy egyiptomi kísérőnk volt, mindkettő katonaszabó az ország fővárosából, Ammonból. Így tehát öt különböző nemzetiséghez tartozók voltunk és idegenek ezen arab országban.

Az utazás a külső városfal körül Gethsemane mellett elhaladva, azután Bethánián, Jézus legkedvesebb tartózkodási helyén, a mai El Azaryjeten, ahol még Lázár sirját mutogtják, vezetett át. Az ut további folytatása

gyakran igen éles kanyarulatokban kigyózik le Jerikó felé és ez az ut csak a háboru óta lett készíttve. Kocsivezetőnk nagyon gyakorlottnak látszik, mert nagy ügyességgel vezeti a gépet a rövid fordulatoknál át, ami először majdnem lehetetlennek tűnik fel. Uthosszában a védtelen lejtő széle csak egy vagy két méter távolságra van és néhány nap előtt egy autó legurult, de szerencsére anélkül, hogy a bentülők nagyobb kárt szenvedtek volna. A hegyről lefelé haladó kocsi egyik saroknál egy másik elöl már nem tudott kitérni és a gyors fékezés következtében felborult. Gyakran elállt a lélekzetünk, midőn a mienk is tul. gyorsan szaladt, mert az ügyességgel párosultan ezen emberek nagyon vakmerők is, a mi aggasztó hatást gyakorolhat, de emellett velük szemben minden tiltakozás hiábavaló.

Nemsokára a beszéd rablótámadásokra terelődött, hogy ezzel utazásunk bájos romantikáját emeljék. Az út hosszát egyes katonai őrzérek végigjárják és így nappal általában biztosnak tartják. Ellenben naplemente után veszedelmessé lesz. Az elmúlt héten egy három emberből álló csendőrőrzéret mintegy 15 beduinból álló rablóbandával találkozott; mármár sötét volt. A csendőrök tüzeltek és miután a rablók nagyobb csapatot sejtettek, elmenekültek. Három vagy négy ember elesett, de pajtásaik a lovakra emelték őket és felismerhetetlenül elmenekültek.

Rövid idővel ezelőtt fényes nappal Abd Allah fejedelem autóját támadták meg ezen úton a rablók, de midőn országuk urát ismerték fel benne, mégis megrettentek és végül tovább engedték utazni. Ez az esemény kíséretünk emlékezetében akkor ujult fel, midőn a fejedelem első segédtszjtjével találkoztunk, egy daliás egyénnel, nagy sarkantyukkal ellátott európai hosszuszáru csizmákban, egyébként beduin viseletben, hátul hullámosan leomló selyem fejkendővel, amely az ismert jelen esetben nehéz aranszalakkal átszövött tevehaj boglással volt koronázva. Nyilván fontos politikai missziói utról tért vissza, melyet Abd Allah atyjánál, Hedjas királyánál és Mezopotámia királyánál Faissalnál, a scherifek nemzetségéből, Mohamed próféta utódjainál végzett. Ezen három megnevezett fejedelem között szoros összeköttetés áll fenn, amennyi-

ben ők az arab törzsek angol oltalom alatt való egyesítésén működnek közre.

Gyakran előfordult, hogy beduinok kézi-bombákat dobnak el, hogy az autót megállásra kényszerítsék és a bentülőket bőrig kifosszák. Ezek semmiesetre sem voltak elragadó szórakoztatások, ha hasonló kalandókra kell elkészülve lennünk. Elővigyázatból már Jeruzsálemben megfizettük az oda és visszautazásunk díját és tartalékul csupán egy fontot vittünk magunkkal. Az utazási csekkeket és és egyéb értéktárgyainkat, amelyektől nem szívesen válunk meg, őrizetbe adtuk. A mi láthatólag aggodalmaskodó kísérőink ezen fontolgatásai által azonban nem engedték az utazás örömét elrontani. Az Isten oltalmába ajánlva magunkat nyugodtan indultunk el az Ő ügyében valamit megtenni.

Ezuttal is lemondtam arról, hogy ilyen bizonytalan körülmények között egy kitérőt tegyék a Holt-tengerhez, amely egy kis távolságra a délelőtti nap fényében hozzánk átragyogott.

Jerikóban, arabul Er Richat, ami azt jelenti: a jóillatu, amely nevet ma még buja növényzetének jóillata következtében joggal viseli, rövid pihenőt tartottunk és egy pohár forró teát ittunk, mint itt a meleg keleten szokás, a meleget árnyékban 30 fok Celsiusra becsültem.

Azután folytattuk utunkat a jerikói síkságon át a Jordánhid felé, amelyet szintén kijavítottak. Szürkés színben csobogott a Jordán, arabul Nahr El Schariat-nak nevezve, a törvény folyama bennünket Izráel átvonulására Józsuá könyvének 4. részére emlékeztetve, a Holt-tenger felé, amelynek felülete itt, ahol voltunk 300 m a tenger színe alatt. Moab hegysége, amely Jeruzsálemből nézve, mint egy kékes fényű, egyenesen huzódó fésű emelkedik ki a láthatárból, itt a közelből szemlélve, már élesebb vonalakban bontakozik ki és mind világosabban lép előtérbe.

Itt ezen vidéken voltak a keleti királyoknak háborúi, akikhez tartozik Amraphael Sieárból, a Babylomban eszközölt ásatásokból híressé vált Hammurabi, kinek a régi törvénygyűjteményt köszönhetjük — Ábrahám kortársa. 1. Mózes 14. Számptalan tövisdrótkorlát mutat az utolsó világháború alatti modern

MEGJELENT:

a magyar

„ADVENTI ÉNEKESKÖNYV“

és a

„REGGELI DICSÉRETEK“ 1924-re

magyarul

MEGRENDELHETŐK:

A Vallásos Iratok Nemzetközi Kladóhivatalánál
BUDAPEST, I., Németvölgyi ut 12. szám.

küzdelmekre és kocsivezetőnk még néhány ágyura tett bennünket figyelmessé, amelyeket a németek a törökökkel való visszavonulásuk alkalmával az itt sűrű, magas bozóttal benőtt folyamágba dobtak.

Kissé távolabb északon nemrég folyt le a küzdelem Abd Allah fejedelem csapatai és a wahabiták között, egy belső arabiai törzs között, az izlám tulajdonképeni reformátorai között, akik többek között sem nem dohányoznak, sem kávé nem isznak és igen kiméletlenül járnak el. 500 halottat vesztek. Abd Allahnak is jelentékeny veszteségei voltak és védnökeire is nagyon haragudott, hogy repülő eszközöket nem küldtek neki. De miután a wahabiták területe szintén Mezopotámia határáig ér, így a politikai okosság azt parancsolta, hogy ezen belső viszályokba ne avatkozzék, nehogy más helyeken alkalmatlanságot szerezzen.

A Jordán síkságának szélétől azután ismét felfelé haladtunk, most rossz utakon és csodálkozunk, mily könnyen száguldozunk a fellette göröngyös utakon. A magunkkal vitt élelmiszerkészlet pompásan izlett; kétszersült-szerű keménykenyér hollandi sajttal, pinia-magvak és utóételül luqum, az ismert gallertkocka főtt cukorból narancssal. Az oly izletes keménykenyérnek meg van az a hátránya, hogy nem lakunk tőle valami jól, és szórakozásból órák hosszat eltölthetnénk vele az időt.

Négy óra alatt elértünk Saltba, amely út tiz évvel ezelőtt, részben vasuttal és részben lovakkal majdnem két napot vett igénybe

midőn akkoriban az utazást Erzberger atyafival megtettem. Nemsokára megtaláltuk a bel-földi gyógyszerészt, a mi arab barátainknak egyik rokonát, akinek egy magunkkal vitt levélben figyelmébe lettünk ajánlva. Az országban divó szokás szerint vendégszeretettel fogadtattunk és miután karácsony második ünnepnapja volt, friss kaláccsal szolgáltak ki bennünket. A ház urnője osztrák atyától származik, aki a háboru előtt angol alkonzul volt Gazaban. Itt jól éreztük magunkat és meghívtak, hogy háljunk ott náluk.

A mi kívánságunk azonban az volt, hogy Hallal el Haddad Mihályt felkutassuk, aki a mi értesülésünk szerint szombatot tart. Gyorsan előadtuk kérelmünket, ahogy azt keleten eltitkolni nem lehet és azonnal megtudtuk, hogy a mi barátunk itt általánosan mint Mihály essabti, ami annyit jelent: a szombatot tartó, ismeretes. A mi barátságos házigazdánk azonban azonnal mosolyogva megjegyezte: «Mihály a mi legjobb emberünk és ne legyen könnyű néktek a feladat, hogy őt megnyerjétek». Mihály nemsokára megérkezett és egész arca ragyogott az örömtől, hogy végre «atyafiak» érkeztek és hozzá még két európai egyszerre, akik arabul tudtak beszélni. Nékünk is nagy örömeinkre szolgált, hogy őt láthatuk, egy nagy szakálás, daliás férfi beduin viseletben, aki még emlékezett az 1914. évben tett látogatásomra, és mint a többiek is mind nagy elismeréssel beszéltek a mi Zakarian és Ibrahim el Khalil atyánkfiai munkálkodásáról, utóbbi a könyvárúst később követte, de a háboru miatt nemsokára ismét távoznia kellett. Mihály egész sereg bibliai kérdést intézett hozzánk, amelyek a hosszú évek során lelkét égették és azokat vonakodás nélkül elénk tárta.

Közben este lett és miután a családot a kórház főnöknője étkezéshez hívta, bennünket és kértek, hogy tartsunk velük és örültünk, hogy végre ismét jó európai módon ezen angol misszióbarátaink körében lettünk megvendégelve.

Itt egy vidám és a szószeres értelmében élvezetes estét töltöttünk a lelkésszel, az orvossal és néhány testvérnővel és csodálkoztunk azon, hogyan is lehet oly kedélyesen eltölteni az időt. Együttes áhitat és ima zárták

be együttlétünket, amelynél a prédikátor a két «atyafiról» is megemlékezett, akik ide jöttek és kérte az Urat, hogy minden gyermekét hitben egyesítse. Mellesleg megerősítette, hogy Mihály egyike a leghivebbeknek az ő tagjaik között és épen néhány nap előtt 6 fontot (körülbelül 120 arany márkát) fizetett le azon meghagyással, hogy ezen összeg a brit bibliatársaság által a szentírás terjesztésére legyen fordítva.

Másnap reggel még egész korán, amikor fáradtan feküdtünk még ágyainkban, mivel a sok kutyának állandó ugatása, amely a hegyek között hangosan visszhangzott, nem hagyott bennünket igazi pihenéshez jutni, jött Mihály és további kérdéseket intézett hozzánk. Reggeli után felvezetett bennünket a hegy magaslatára, amelynek két ormához Salt félköralakban, közepén elválasztva, hozzásimul. A városnak 20,000 lakosa van, ebből 5000 keresztyén-orthodox (őskeresztyén) katolikus és latin, a főépületeket ezeknek templomai képviselik. Az angol missziógyülekezet körülbelül 500 benszülőtt keresztyént számlál és egy iskolát, egy templomot és egy kórházat tart fenn. A hely 835 m magasságban terül el és fekvése egészséges. Mezőgazdaságot üznek. Salt mazsolája híres. A beduin népszokások itt fennmaradtak, miután a sivatag ezen fiai szoros összeköttetésben állnak a várossal és itt kereskedést üznek.

Ezután Mihály elbeszélte nekünk történetét, amely röviden a következő: Nemsokára Khalil atyafi távozása után, a bibliaórákon hallottak felől különféle gondolatai támadtak és erre nemsokára elhatározta, hogy szombatot tart, habár emiatt rokonainál és barátainál erős ellentállásra talált, mivel ő volt az egyetlen ezen a helyen, aki szombaton üzletét zárva tartotta. Némely kérdésben még nem nyert teljes oktatást. Miután a tizedről hallott, de nem volt azzal tisztában, hogy mint kell azzal eljárni, legjobb belátása szerint az ottani protestáns egyháznak fizette be, részben pedig a szegények segélyezésére fordította, vagy mint fentebb említettem a szentírás terjesztésére.

Midőn a németek visszavonultak és helyükbe az angolok jöttek, és nemsokára ismét ki vonultak, sok keresztyén költözött el velük együtt, nehogy természetes ellenségeik hatal-

mának legyenek kiszolgáltatva. Mihály hasonlóképpen elhagyta hazáját, de előbb 320 arany fontjából 220-t elásott, hogy későbbre néhány garast biztosítson magának, amit 2 év múlva szerencsésen megtalált, így üzletét, melyet közben kiraboltak ismét megnyithatta. Midőn egy pillantást vethettem abba, meg voltam lepve, hogy a ruhaszövetek mily gondosan voltak elrendezve és mily tisztaság uralkodott ott, mi a tulajdonos jó üzleti érzékéről tett bizonyosságot.

Ebédre hozzá voltunk meghívva. Számtalan ismerős és rokon jelent meg, hogy velünk különböző kérdésekről eszmecsere folytathasson; ezek között idősebb nagybátyja, aki mindent jobban akart tudni és alig engedett bennünket szóhoz jutni. Minden elképzelhető dologról kívánt Mihály felvilágosítást: Tizedről, a szombat megtartásáról, hogyan szabad szombaton vendégeket kiszolgálálni, az urvassoráról, hogy szükség hazugságok megvannak-e engedve, hogyan viselkedjünk rossz kormányzattal szemben, hány percentet vehetünk, anélkül, hogy uzsorát üznénk, szabad-e egy rablótámadásnál védekezni és több ehhez hasonlót, amelyekből arra lehetett következtetni, hogy az évek folyamán szorgalmasan foglalkozott a bibliával tanácsadó nélkül.

A kedves nagybácsi kivételével többnyire mind helyeselték fejtegetéseinket és egyikük valóban fején találta a szöveget, midőn róla hangosan azt állította, hogy ő lenne bizonyosan az első, aki hozzánk csatlakozna, ha mi itt misszióállomást létesítenénk. Mások is igyekeztek, hogy bennünket ennek szükségéről meggyőzzenek és egy egyiptomi példabeszédre hivatkoztak: «Építs egy tornyot, úgy maguktól jönnek a galambok.»

Kocsivezetőnk már sürgette elutazásunkat, hogy okvetlenül naplemente előtt érjünk Jeruzsálembe. Oly szívesen maradtunk volna még, hogy kedves Mihályunknak segítségére legyünk. Elutazásunk előtt 2 font (40 arany márka) tizedet adott nekünk és sajnálta, hogy a többi nem tartotta fent.

A legszívesebben mértföldnyire szaladt volna velünk autónk mellett; azonban egyszer mégis csak válnunk kellett és mi azon ígérettel bucsúztunk el tőle, hogy nemsokára ismét eljövünk.

5 óra körül szerencsésen megérkeztünk Jeruzsálembe és örültünk, hogy ezen útra minden habozás dacára mégis vállalkoztunk és ezzel a munka további fonalát ismét felvettük, amely teljes kilenc éven át meg volt szakítva.

Jeruzsálem, Palesztina. *Ising W. K.*

BELMISSZIÓ OSZTÁLY.

„De mortuis nil nisi bene.“

Igy hangzik egy latin közmondás. «A halottakról nem mondanak mást csak jót». Néha még annyira kifogástalanul sem cselekszünk, mint azt a fenti pogány erkölcs ajánlja. Némelyek azonban *ennyire* engedékenyek, azonban a keresztyén részére nem elegendő. Hogy valakinek valamilyen dolog mit jelent, csak akkor jön rá, ha elveszett. Valami olyas van a szívünkben, mi arra képesít bennünket, hogy a másik jó oldalait és képességeit, annak halála után meglássuk és elismerjük. Ez egyik szomorú vonásunk. Mily más világításban látta már sok férj a feleségét, sok asszony a férjét, nem egy gyülekezet a prédikátorát és vezetőjét, miután az illetőnek szemei és fülei végleg becsukódtak! De sajnós ekkor *már késő*. Azért legyen a mi belmissziómunkánknak jel-szava:

Szeretetszolgálat az élők részére!

Egység a munkában.

(A bel- és külmisszió egymáshoz való viszonya.)

Isten nagy terve, az evangéliumnak az egész világon való hirdetése egy egységes művet képez. A kezelés és fejlődés céljából ha be is rendezünk különböző osztályokat, mint pl. az evangéliumi, a belmisszió, kiadó, szombatiskolai osztályokat stb. de legyen az akármelyik osztály, bárminemű munka, akár az emelvényről, akár a házakban hirdetjük az igazságot, vagy megmutatjuk a gyülekezet tagjainak, mint nyerhetnek lelkeket az Ur számára, vagy a szenvedők és betegek fájdalmát igyekszünk enyhíteni, az üzenet nagy munkája *egységes az egész világon*. Igen gyak-

ran beszélünk bel- és külmisszióról, pedig ezek csak közelebbi megjelölések. Mert minden egyes ország, hiveink egyikének vagy másikának otthonát képezi, akár Kinára, Indiára, vagy Afrikára gondolunk. Oly országokat, mint Japánt, Madagaszkárt és az előbb említetteket «külterületeknek» nevezzük, azon országok hívói pedig épen így gondolkoznak mi rólunk Európáról és Amerikáról. Mi részükre «külterület»-et képezünk. Szükséges tehát, hogy helyes fogalmunk legyen Isten nagy művéről, mely a világ minden részében egy egészet alkot. Az üzenet mellyel birunk embereket készít elő Krisztus eljövetelére, és miközben az üzenet előrehatol, egy oly népet hoz létre, mely szívében egy, és egy a reménységben és bizalomban, bárhonnan származzék is, bármilyenek legyenek szokásaik és nyelvük.

Otthon élő hívóink ne csupán a közvetlen szomszédságunkban teendő művet, hanem annak más országokban való kiterjesztését is tartsák szem előtt. Én örvendek, hogy olyan üzenetünk van, mely érző szívet ad nékünk és mely képessé tesz bennünket, hogy a föld különböző országaiban élő hűséges testvéreinkkel szemben a testvériség érzetével birjunk. A keresztyén kegyelemben és alkalmazhatóságban való fejlődésünk és növekedésünk jó részt attól függ, hogy milyen viszonyban vagyunk azon munkával, mely a mi országunkon kívül folyik. Néhány nappal ezelőtt e mondat ötlött szemembe: «Ha nincs elegendő élő hitünk, annyi, hogy vele az egész világot betöltsük, ugyanez otthon elcsenevészedik.» Spurgeonnak igaza van midőn azt mondja: «Szerettednek letört a szárnya, ha nem tud az Oceánon átrepülni». A gyülekezet, ha nem tartja szemmel az egész világot, missziótevékenységében megbénul és vele támaznak a különböző bajok. Nehézségek és bíráltság üti fel fejét, melynek eredménye megtört szívek és szétforgácsolt gyülekezet. Egy gyülekezet hamar elveszíti szellemi egészségét és erejét, ha megszűnik tevékeny misszióálló erőnek lenni, vagy mint valaki helyesen megjegyezte: «Ha valaki egy beteg gyülekezetet meg akar gyógyítani, úgy misszióállót tartson.»

Minthogy most egy új év és annak végételen nagy lehetőségei előtt állunk, kérjük

Istent, hogy egy tágabbkörű fogalmat adjon nékünk az Ó nagy művéről. Azután legyünk az Ó segítségével fáradásainkban hűségesek odahaza, és imáinkkal, részvétünkkel, érdeklődésünkkel, áldozataink és anyagiaink által járuljunk hozzá, az evangéliumi üzenetnek a föld legvégső határáig való elviteléhez.

Read W. E.

az európai Divízió külmisszió titkára

Örökölhető-e a keresztyénség.

Igen nagy veszélyben vannak a keresztyén hívők gyermekei, hogy oly emberek lesznek ugyan, akik vallásos színezettel bírnak, akik látszólag vallásosak, de akik nem születtek ugyan a Szentlélek által. Sok hívő szülő gyermekei intő példái annak, hogy a keresztyénség nem örökölhető. Nem tértek vissza ugyan teljesen a világba, de a lehető legkényelmesebben alkalmazkodnak hozzája. Életerejük nem merítik Istentől nem állanak lelki közösségben Isten népével. Ezek a kopasz, terméketlen fákhhoz hasonlítanak s azon langy meleg közé tartoznak majdan, kiket Krisztus kivet szájából.

A hívő szülők gyermeke című dolgozattól Dallmeyer.

Szülők, legyenek a ti gyermekeitek: a ti segítő kezeitek, akik növelik erőteteket, képességeiteket a mesterért való munkában. A gyermekek: ifjabb tagjai az Ur családjának.

W. E. G.

„Evangéliumi Munkás“

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Németvölgyi-út 12.

Felelős szerkesztő:

MINCK A.

Nyomatja: Advent-nyomda I., Németvölgyi-út 12